20 Ιουλίου 2013

Επικήδειος λόγος για αείμνηστο καθηγητή Ιωάννη Κορναράκη, από τον γιο του, καθηγητή Πανεπιστημίου, Κων. Κορναράκη

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Ορθόδοξη πίστη

kornarakis2
Image not found or type unknown

Τελέστηκε το απόγευμα της Δευτέρας, στον Ιερό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Χαλανδρίου, η Εξόδιος Ακολουθία του αειμνήστου καθηγητή Ιωάννη Κορναράκη, ομοτίμου Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.
Τον τελευταίο από τους επικηδείους λόγους εκφώνησε ο υιός του εκλειπόντος, λέγοντας μεταξύ άλλων και τα εξής: ...Θα ήθελα να σου πω ότι προαισθάνθηκα την αναχώρησή σου, εκείνο το Σάββατο στις 22 Ιουνίου, παραμονή της Πεντηκοστής. Κάθισες στην αγαπημένη σου θέση στη βεράντα και χωρίς εμφανή αφορμή, ξεκίνησες έναν απολογισμό της ζωής σου. Αφού προηγουμένως μου ανακοίνωσες ότι στα όνειρά σου εμφανιζόταν η πατρική σου οικογένεια και οι κοιμηθέντες φίλοι σου, έπειτα συνέχισες.

–Ευχαριστώ το Θεό που με ανέσυρε από τη λάσπη και με οδήγησε να γίνω καθηγητής Πανεπιστημίου. Που να το φανταζόμουν αυτό, τότε, όταν πιτσιρίκο με έστελναν οι γονείς μου να πουλήσω παστέλια στο λιμάνι, το σκληρό χειμώνα του 1941. Και να φανταστείς –μου έλεγες– επειδή δεν αγόραζε κανείς, κι εγώ κρύωνα, τα έτρωγα για να κρατηθώ. Αργότερα, κλητήρας στην Τράπεζα. Τέλειωσες το νυκτερινό σχολείο, γιατί το πρωΐ δούλευες να συμπληρώσεις τα πενιχρά εισοδήματα της οικογένειά σου.

Μετά θυμήθηκες, ότι εκείνη την ημέρα ήταν η επέτειος, που πριν από εβδομήντα περίπου χρόνια, έκανες το πρώτο σου κήρυγμα, στην «Παναγιά τη Φανερωμένη» της Σαλαμίνας. Είχα άγχος, μου είπες, αλλ’ όταν εκφώνησα το κήρυγμα, ήξερα πια, ότι αυτός θα ήταν ο προορισμός μου, η θεολογία.

Με σφιγμένη καρδιά προσπάθησα να καταλάβω τι συνέβαινε. Είπαμε διάφορα και μετά μίλησες θεολογικά. Πάντοτε οι συζητήσεις μας είχαν θεολογικό περιεχόμενο, γιατί προσπαθούσα να κερδίσω τη σοφία και την βιωματική σου εμπειρία, όσον το δυνατόν περισσότερους θησαυρούς.

Πάντοτε η σκέψη σου ήταν κρυστάλλινη, ορθόδοξη σκέψη, χωρίς αστερίσκους και διπλωματικές διατυπώσεις. Δεν υπήρχαν για σένα προοδευτικοί η συντηρητικοί,

αλλά μόνο άνθρωποι που αγαπούσαν φλογερά τον Χριστό και την Εκκλησία.

Τα θεμέλια της σκέψης σου αγιογραφικά. Θαύμαζα το γεγονός ότι είχες αποστηθίσει όλο το Ψαλτήριον, χρησιμοποιώντας σε κάθε περίσταση ανάλογα τα ψαλμικά κείμενα. Από κοντά οι αγαπημένοι σου Πατέρες της Εκκλησίας, κυρίως οι νηπτικοί, εξαιρέτως δε, ο όσιος Μάξιμος ο Ομολογητής. Είχες εντριβεί στα κείμενά του.

Είχες, πατέρα, ένα τρόπο να ερμηνεύεις τα κείμενα αυτά, που ένιωθε ο συνομιλητής σου, ότι η πατερική σκέψη, όταν ερμηνεύεται θεολογικά, είναι απλή στη δυσκολία της και διαχρονική.

Εκείνο το βράδυ του Σαββάτου μας άφησες μια τελευταία παρακαταθήκη. Πολλοί παραθεωρούν τον πρακτικό βίο. Ωστόσο, ο Αββάς Θαλάσσιος δεν γράφει: «μη αμέλει της πράξεως, επεί μειούται η γνώσις;». Ήταν μια φράση που χρησιμοποίησες και στο έργο σου «Ο κατά φαντασίαν Χριστιανός». Μην αμελείς τον αγώνα για την κατάκτηση της αρετής, γιατί λιγοστεύει η γνώση η πνευματική, ο θείος φωτισμός και η επίσκεψις του Αγίου Πνεύματος. Χωρίς πράξη, δεν έρχεται φωτισμός. Έφυγα με βαριά διάθεση.

Τρεις μέρες μετά μπήκες εσπευσμένα στο Νοσοκομείο. Ήμουν στο εξωτερικό ακόμα, αλλά κατάλαβα. Πριν τρεις μήνες, είχε κυκλοφορηθεί το τελευταίο σου βιβλίο. «Το μαρτύριο, κλειδί της Βασιλείας των ουρανών». Ένα βιβλίο που ήδη πρόλαβε να ωφελήσει πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι βρίσκονται σε δεινές δοκιμασίες. Τώρα, ο Κύριος, μετά την θεωρία σε καλούσε στην άσκηση, στο προσωπικό σου μαρτύριο.

Αιφνιδιάστηκες. Για να χρησιμοποιήσω το ρήμα που επιλέγεις στο βιβλίο αυτό για να περιγράψεις την αντίδραση του ανθρώπου, στην ξαφνική δοκιμασία.

Ωστόσο, σύντομα ανασύνταξες τον πνευματικό σου κόσμο και εφάρμοσες στην πράξη, την θεωρία των Πατέρων που ανέλυες. Ότι δηλαδή οι επιφορές του βίου, μια ασθένεια, ένας αδόκητος θάνατος από ατύχημα, έχουν μεγαλύτερη παιδαγωγική αξία, από μία, έστω και σκληρή, άσκηση στην οποία επιδίδεται κάποιος πιστός εκούσια για την πνευματική του πρόοδο. Εξηγούσες ότι οι επιφορές του βίου είναι ακούσιες, ενώ η άσκηση, κατά το μέτρον της προαιρέσεως. Επομένως οι επιφορές διαπαιδαγωγούν στην σύντριψη του ιδίου θελήματος.

Κατάφερες, λοιπόν, να σηκώσεις, όπως το έλεγες, το άφιλο και αβάσταχτο βάρος της αιφνίδιας δοκιμασίας. «Εκούσιον εποίησες το κατηναγκασμένον» κατά την σχετική ρήση του Μ. Βασιλείου, που μνημονεύεις στο τελευταίο σου έργο. Έκανες, όπως πάντα στη ζωή σου, θέλημά σου το θέλημα του Θεού.

Όταν σε μία από τις επισκέψεις μου, στην πρώτη φάση της νοσηλείας σου είπα, «πατέρα, φαίνεσαι πολύ καλύτερα», μου απάντησες υψώνοντας τα χέρια στον ουρανό. –«Ο γέγονε, γέγονε».

Έπειτα, η τελευταία φάση του μαρτυρίου σου. Εξιτήριο, επιστροφή στο σπίτι, εσπευσμένη εκ νέου εισαγωγή στο νοσοκομείο. Αφυδάτωση, δυσκολία στην αναπνοή, διαλυμένη μέση. Όλο αυτό το διάστημα, σιωπηλοί παρακολουθούσαμε να διαλέγεσαι μορφές που δεν μπορούσαμε να δούμε. Μιλούσες για την Αγία Τριάδα, μιλούσες για το Άγιο Πνεύμα, το οποίο έχει τα πρωτεία, όπως έλεγες, εννοώντας προφανώς το αγιαστικό και σωτήριο έργο του Παρακλήτου στον κόσμο μετά την Πεντηκοστή. Και έβλεπες εκείνη την Κυρία, την Μαρία, προφανώς την Υπεραγία Θεοτόκο, την οποία τόσο πολύ αγαπούσες. Αλλ’ έβλεπες κι εκείνο το κοριτσάκι, προφανώς τη μικρή Μάρθα, το κοριτσάκι σου, που έφυγε πρόωρα απ’ τη ζωή και τώρα σε επισκεπτόταν ως αγγελάκι. Ήσουν έτοιμος.

–Γιατί με φέρατε εδώ, ρώτησες, καθώς οι νοσηλευτές του ΕΚΑΒ σε οδηγούσαν στα εξωτερικά ιατρεία. Θεώρησα … την ερώτηση ενός ανθρώπου, ίσως και λίγου παράξενου που ήθελε να μείνει στην ησυχία του σπιτιού του. Αργότερα συνειδητοποίησα, όταν σε ακούσαμε να εξηγείς σε εκείνη την μορφή με την οποία διαλεγόσουν και δεν μπορούσαμε να δούμε, ότι «αύριο φεύγω». Κι όταν έβλεπα τ’ αποστεωμένα και μελανιασμένα από τις ενέσεις χεράκια σου, να προσπαθούν ν’ αγγίξουν κάτι στον αέρα. «Γιατί με φέρατε εδώ»· εννοούσες: Δεν ξέρετε ότι σύντομα δεν θα μείνω στον κόσμο αυτό;

Προσευχόσουν. Το έβλεπα στα χείλη σου που κινούσες ακατάπαυστα. Όταν … σου έψαλλε τον Εσπερινό, προσπάθησες να κάνεις τον σταυρό σου με όσες δυνάμεις σου απέμεναν. Στον επιλύχνιο Ύμνο, στο «υμνούμε Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα Θεόν» μετέδωσαν τα χέρια του π. Αλεξάνδρου του υιού σου, έπειτα έπεσες σε βυθιότητα. Ένιωσες όπως η αγαπημένη σου Ταρσώ, που τόσο συχνά την έβλεπες σ' αυτήν την περίοδο. Ήρεμα και απλά. Αντιγράφω από το βιβλίο σου το παράθεμα της κοιμήσεώς της, που περιγράφει και τη δική σου κοίμηση: «Την τελευταία μέρα το απόγευμα βάρυνε πολύ. Έκλεισε τα ματάκια της για πάντα. Αρκετές ώρες μείναμε εκεί, παρακολουθώντας την ανάσα της που αραίωνε συνεχώς. Μέχρι που η πολύτιμη κι ευωδιαστή ψυχή της εγκατέλειψε το πολυβασανισμένο κορμί της. Και σαν πρωταθλήτρια υψώθηκε στους ουρανούς, στο φως το ανέσπερο».

Εκεί υψώθηκες και συ, πατέρα, διότι, όταν κάποιος έλεγε στην Ταρσώ, «αυτός πέθανε», εκείνη θύμωνε· «δεν πέθανε, μετέστη προς την ζωή».

Μετέστης προς την αληθινή ζωή. Την ζωή για την οποία προετοιμάστηκες σε όλο τον επίγειο βίο σου. Ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή σου, πατέρα, και σε παρακαλεί όλη η οικογένεια να δέεσαι γι' αυτήν. Όπως μας φρόντιζες σ' αυτόν τον πρόσκαιρο βίο, να μας φροντίζεις κι ως μέλος της θριαμβεύουσας Εκκλησίας. Καλή αντάμωση στην άνω Ιερουσαλήμ, πατέρα. «Χριστός Ανέστη».
ΠΗΓΗ: ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ
http://agios-dimitrios.blogspot.gr

Πηγή: http://katanixis.blogspot.gr/2013/07/blog-post_4988.html